

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 19/14
V Luxemburgu 13. februára 2014

Rozsudok vo veci C-367/12
Susanne Sokoll-Seebacher

Demografické kritériá uplatňované v Rakúsku na zriadenie nových lekární sú v rozpore so slobodou usadiť sa

*Tieto kritériá sú v rozpore s požiadavkou koherencie, pretože neumožňujú odchýlky s cieľom
zohľadniť miestne špecifiká*

V Rakúsku sa na zriadenie novej lekárne vyžaduje predchádzajúca koncesia podmienená existenciou „potreby“. Pokiaľ by zriadenie novej lekárne viedlo k poklesu klientely existujúcej lekárne pod určitú hranicu, takáto potreba neexistuje. Konkrétnejšie, potreba neexistuje, ak počet „osôb, ktoré budú naďalej zásobované“ existujúcou lekárnou (t. j. počet obyvateľov, ktorí trvale bývajú v okruhu menšom než 4 kilometre po ceste), klesne a bude nižší než 5 500 osôb. Pokiaľ je však počet obyvateľov pod touto hranicou, treba zohľadniť osoby, ktoré treba naďalej zásobovať z dôvodu, že v oblasti zásobovania existujúcou lekárnou pracujú, využívajú služby alebo tam cestujú dopravnými prostriedkami.

Žiadosť pani Sokollovej-Seebacherovej, ktorá si chcela v obci Pinsdorf zriadiť lekáreň, bola zamietnutá z dôvodu, že na území tejto obce neexistuje potreba. Zo znaleckého posudku rakúskej lekárskej komory totiž vyplýva, že zriadenie lekárne v Pinsdorfe by zapríčinilo výrazný pokles zásobovacieho potenciálu susediacej lekárne (nachádzajúcej sa v obci Altmünster) pod hranicu 5 500 osôb. Pani Sokoll-Seebacher namietala, že tento znalecký posudok nezohľadňuje zrušenie existujúceho priameho pozemného spojenia medzi Pinsdorfom a Altmünsterom v blízkom čase. Okrem toho pani Sokoll-Seebacher tvrdí, že bývalá prevádzkarka lekárne v Altmünsteri si v čase, keď zriadila svoju lekáreň, bola dobre vedomá, že nikdy nedosiahne počet 5 500 osôb. Rakúsky správny súd, ktorému pani Sokoll-Seebacher vec predložila, sa Súdneho dvora pýta, či právo Únie (najmä sloboda usadiť sa a sloboda podnikania zakotvené v Charte základných práv Európskej únie) bráni takejto vnútroštátnej právnej úprave.

Rozsudkom z dnešného dňa Súdny dvor odpovedá, že **sloboda usadiť sa** – najmä požiadavka koherencie pri sledovaní vytýčeného cieľa – **bráni právnej úprave, ktorá príslušným orgánom neumožňuje, aby zohľadnili miestne špecifiká a tým sa odchýlili od striktného počtu „osôb, ktoré budú naďalej zásobované“.**

Súdny dvor v prvom rade uvádza, že hoci spor neobsahuje cezhraničný prvok, predmetná právna úprava môže spadať do slobody usadiť sa, pretože nie je vylúčené, že by sa mohla uplatniť aj na štátnych príslušníkov iných členských štátov, ktorí sa chcú usadiť v Rakúsku a prevádzkovať tam lekáreň. Okrem toho nie je vylúčené, že by vnútroštátne právo mohlo stanoviť, že sa vlastnému štátnemu príslušníkovi priznajú rovnaké práva ako tie, ktoré požíva v rovnakej situácii štátny príslušník iného členského štátu na základe práva Únie.

V súvislosti s rozsahom slobody podnikania zakotvenej v článku 16 Charty Súdny dvor uvádza, že táto sloboda odkazuje najmä na právo Únie, a teda aj na slobodu usadiť sa. Súdny dvor z toho vyvodil záver, že predmetná právna úprava musí byť preskúmaná iba z hľadiska tejto slobody.

Súdny dvor následne pripomína, že sloboda usadiť sa v zásade nebráni členskému štátu, aby zaviedol systém predchádzajúceho povolenia na usadenie sa pre nových poskytovateľov služieb (akými sú lekárne), pokiaľ sa takýto systém ukazuje ako nevyhnutný na účely vyplnenia prípadných medzier v prístupe k zdravotníckym službám a na zabránenie vytvárania duplicitných

štruktúr tak, aby sa zabezpečila zdravotnícka starostlivosť prispôsobená potrebám obyvateľstva, ktorá pokrýva celé územie a zohľadňuje geograficky izolované alebo inak znevýhodnené regióny.¹

Súdny dvor ďalej uvádza, že uplatnenie kritéria týkajúceho sa počtu „osôb, ktoré budú naďalej zásobované“, prináša riziko, že niektoré osoby, ktoré bývajú vo vidieckych a v odľahlých oblastiach nachádzajúcich sa mimo oblastí zásobovania existujúcimi lekárňami (najmä osoby so zníženou mobilitou), nebudú mať v Rakúsku zabezpečený rovnaký a primeraný prístup k lekárenským službám. Keďže príslušné vnútroštátne orgány nemajú možnosť odchyliť sa od tejto striktnej hranice s cieľom zohľadniť miestne špecifiká, rakúska právna úprava nespĺňa požiadavku práva Únie, podľa ktorej sa vytýčený cieľ musí dosiahnuť koherentným spôsobom.

Naproti tomu sa Súdny dvor domnieva, že predmetná právna úprava spĺňa požiadavku práva Únie, podľa ktorej systém povoľovania, ktorý sa odchyľuje od slobody usadiť sa, musí byť založený na objektívnych, nediskriminačných a vopred známych kritériách, aby bol výkon voľnej úvahy príslušnými vnútroštátnymi orgánmi dostatočne obmedzený.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

¹ Rozsudok Súdneho dvora z 1. júna 2010, Blanco Pérez a Chao Gómez (C-570/07 a C-571/07). Pozri aj TK [č. 49/10](#).